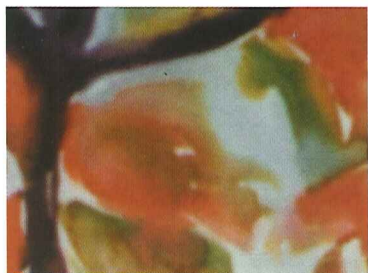

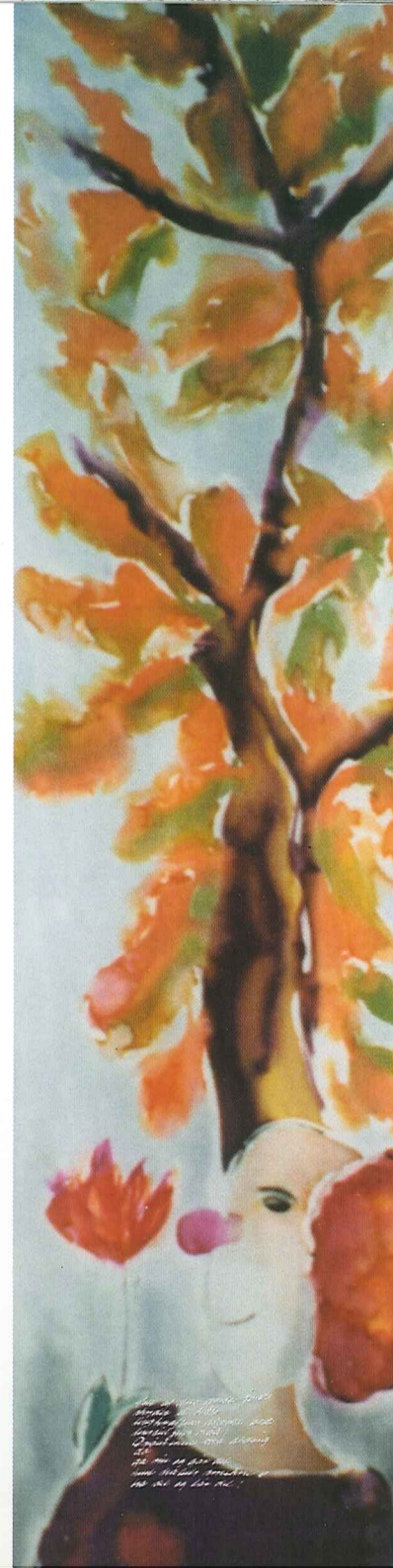
OKTOBER

nielsen/andreasen 2001

1. I det smukke efterår falder alle blade solen vender sig og går som en tavs nomade ud mod nye himmelstrøg hvor de sidste fugle fløj kom-mer du til - ba - ge?

Det værste er slutningerne. Når ferien er gået, når søndagen er gået, når kæresten, når sommeren, når smilet, når livet... Vi er ikke skabt til slutninger, fordi vi bærer udødeligheden og evigheden i hjertet. Vi er til fortsatte serier og bankende hjerter og store tanker. Fordi der er tænkt stort om os. Så begrav næsen i de røde blade og mærk jorden. Og lad bare efteråret få det næstsidste ord. Det sidste kommer tilbage...

1. I det smukke efterår falder alle blade solen vender sig og går som en tavs nomade ud mod nye himmelstrøg hvor de sidste fugle fløj kommer du tilbage?

2. Lykkens underfulde land glimter fra en stjerne stemmer skrevet smukt i vand synger i det fjerne: Hvem kan hente håbet ned fra den store evighed kommer du tilbage?

3. Lyset svinder bort fra os blafrer i sin stage men i spirens lille trods banker nye dage Ligger håbet klædt i sort skal vi bare tænke stort kommer du tilbage?

4. I det smukke efterår ligger landet øde solen strækker sig og står op i morgenrøde Som et tegn fra evighed i et sprog der stråler ned kommer du tilbage!

Tekst: Arne Andreasen, 2001
Musik: Jens Nielsen, 2001